

Odprta noč in dan so groba vrata.

Remšnik. Umrla je daleč naokrog znana in cenjena Svečkova Mima. Pred dvema letoma je obhajala zlato poroko le v krogu svojih domačih. Bila je do zadnjih let članica Družbe sv. Mohorja, je rada prepevala in pela je tudi v cerkvi dolga leta z ono Lojzo, o kateri ste večkrat čitali. Mima, na zopetno svidenje nad zvezdami!

Kamnica. V preteklem tednu dne 11. aprila smo spremili k zadnjemu počitku v Kamnici med vsem dobro poznano mater in ženo Jarčič Katarino, katera je zatislila svoje trudne oči po dolgotrajni bolezni, zapustivši tri nad vse pridne in ugledne sinove v Bresternici. Kako priljubljena je bila rajna Ciringerjeva Kata, je dokazal njen pogreb, katerega se je udeležilo veliko znancev in njenih prijateljev, kateri so prihiteli od daleč, da še enkrat izkažejo blagopokojnici zadnjo čast. Turobno je odjeknilo poslovilno petje kamniških pevcev pri hiši žalosti, še turobnejše je odmevalo v vasi zvonjenje zvonč, kov bresterniške kapelice, ko so jemali slovo za vedno od svoje dobrotnice in tiste priče, katera je pač znala dosti povedati od tiste tragedije iz leta 1914 ob priliki napovedbe vojne, ko so takratni mogočnejši pod okriljem avstrijske žandarmerije v prvi vrsti udrihali po gospodu župniku Novaku, kaplanu škofu in organistu Cafuti, kateri so bili vključeni in vrženi v graške zapore, čeravno čisto po nedolžnem, saj oni niso druga zakrivilci, kakor to, da so pač bili rojeni od slovenske matere. Ta živa priča je odšla k Večnemu po svoje plačilo, med nami pa bo ostal njen blag spomin!

Sv. Ana v Slov. goricah. Smrtna kosa je v naši župniji meseca marca nepretrgoma kosila, saj smo imeli kar deset mrličev in med njimi tudi dve zvesti članici deklaške Marijine družbe. Veličasten je bil pogreb zveste članice Marijine družbe in cerkvenega pevskega zbora Marije Simonič, ki je umrla v 30. letu starosti. Iskala je zdravniške pomoči pri raznih zdravnikih, tu-

di v mariborski bolnici. Ko pa se je vrnila iz bolnice potolažena domov, misleč, da bo ozdravela, se ji je bolezen vrnila in je silno shujšala. Z besedami: »Jezus, Marija!« je izročila dušo svojemu stvarniku in sodniku. Pogreb je vodil od hiše žalosti domači g. župnik Konrad Šeško ob veliki udeležbi deklaške in fantovske Marijine družbe. V srce segajoč poslovilni govor na pokopališču je imel g. župnik. Domači cerkveni pevski zbor pa ji je zapel za slovo na domu in na pokopališču pretresljive žalostinke. Pokojna zapušča vdovo mater in dva brata. Naj ji bo ljubi Bog milostljiv sodnik, preostalim domačinom pa naše iskreno sožalje! Dne 14. marca pa smo položili k večnemu počitku zvesto članico Marijine družbe Ano Goričan v 50. letu življenja. Zadela jo je srčna kap. Vsem rajnim naj sveti večna luč!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Na velikononočni ponedeljek smo položili k večnemu počitku truplo blagopokojnega Janeza Frasa, bivšega posestnika v Spodnjem Porčiču. Rajni nas je zapustil v 72. letu svoje starosti. Njegovega pogreba se je udeležilo mnogo občanov. Naj v miru počiva! Vrli Frasovi rodbini naše iskreno sožalje!

Dramlje. Težko preskušeno je Bog poslal Zupančičevi rodbini. Od kapi zadeta je umrla Marija Cmok. Niti ni minulo pol leta, pa je zopet smrt potrkala na vrata in vzela prerano umrlo

Pri ljudeh, nagnjenih k maščobi, se izkaže naravnost

FRANZ - JOSEFOVA

grenčica kot zanesljivo in prijetno učinkujoče sredstvo za iztrebljanje, ki se more tudi dolgo uporabljati brez posebne diete.

FRANZ - JOSEFOVA

grenčica se dobiva v lekarnah, drogerijah in trgovinah z mineralnimi vodami.

Ogl. reg. S. br. 30474/35.

silo na asfalt, trenutok nato pa se je prestrašenih mimoidočih in se je dvignil sam od sebe pred očmi odpravil sam v bolnišnico, ker je čutil, kakor je sam povedal, malo bolečin v obrazu in na rokah. V resnici se ni pri tem padcu nič težje poskodoval nego malo na nosu in levi roki. Tuticka je tudi izjavil, da ga je ta doživljaj ozdravil samomornilne misli. Lansko leto je celo z neke stavbe, kjer je v sili pomagat kot zidar, padel na še hujši način, pa se je prav tako malo poskodoval.

Srečni kavarniški dobitniki

Glavni dobitnik v zadnjem žrebanju francoske Narodne loterije je zadel neka kavarniška družba, ki šteje 150 oseb.

Za božjo voljo! Če se s Črnega vrha usuje in zajezi dolino! Nabralo se bo vode za celo jezerec in zalilo ga bo s kočo vred.

Ne! Rajši se spusti gor v peči, in če že mora umreti, rajši v pečeh in snegovju, le v vodi ne. Do jutra bo še počakal.

Vrnil se je v kočo in prebil tu nekaj nemirnih ur. Zopet in zopet je začul bučanje kaknega plaz; včasih je bilo blizu, včasih dalje kje. Ko je odprl duri in prisluhnil, se mu je zdelo, da nekdo ječi in stoka. Ali so bili strahovi? Ali njegovi gamsi? Ali prihaja že sodni dan, o katerem je pridigoval mladi, bolni pater? Kaj bo z njim, kaj bo z jagrom, če bo moral že tako kmalu pred večnega Sodnika?

Na glas je zaječal, pokleknil pred križ, se prijel za okorni les in zavpil:

»Bog! Usmili se! Usmili se!« — —

Planine so se pomirile, utihnil je šum plazov, o kakem vodovju ni bilo sledu. Ko se je jelo daniti, je jagar zaspal.

V koči je bilo temno, ker so bila okna vsa zasnežena. Tako se je Anza zbudil šele proti poldnemu in odhitel pred duri, ki si jih je ponoči odkidal.

Mrzel zrak mu je udaril v lice, od žarke sončave ga je zaščemelo v očeh, da jih je mogel le napol odpreti. Bil je jasen dan. Kar spoznati ni mogel sveta naokoli. Ne ene črne lise ni bilo, vse se je svetilo belo, vihovi so bili čisto blizu, njegova dolinica je bila majcena in tesna.

nam drage mamico Zupančič Marjeto, prevzitarico, katera je bila stalna naročnica našega »Slovenskega gospodarja«. Draga mamica, naj ti bo zemljica lahka, naj ti sveti večna luč, preostalim pa naše iskreno sožalje!

Sv. Peter v Sav. dolini. V globino duše nas je presunila vest, da je smrt izbrala za svojo žrtev komaj 29letno posestnico Cecilijo Hrapot, roj. Terjav, iz splošno znane hiše Terjavove iz G. Grušovelj. Padla je kot žrtev materinskega poklica, ko je tri tedne prej dala življenje četrtemu otroku. Zapustila je ljubečega moža in štiri male otročiče, katerih najstarejši je star pet let. Bila je splošno priljubljena, kar je pričal njen pogreb ob ogromni udeležbi ljudstva. Nobeno oko ni ostalo suho, ko se je na pokopališču poslovil od nje njen mož, ki jo je tako goreče in brezmejno ljubil. Vendar naj mu bo v tolažbo dejstvo, da sočustvuje z njim skoro vsa fara. Dragi pokojnici pa bodi Vsemogočni milostljiv sodnik!

Sv. Rupert nad Laškimi. Leto 1937 moške naše župnije trdo prijema: med desetimi mrličji tega leta je doslej samo ena ženska; smrt je vzela moške na piko! Zopet imamo moškega mrliča: v soboto dne 10. aprila je po dolgem trpljenju zatislil svoje oči k večnemu počitku gospodar-vdovec Janez Pirnat, po domače Cvirn v Sv. Rupertu. Bil je skrben gospodar in gostoljuben sosed; Bog mu je ob koncu življenja še poslal mnoge nadloge in veliko trpljenja; sedaj pa je vse prestal. Naj počiva v miru!

Sv. Jerod nad Laškimi. Same odrasle je pobirala smrt to zimo pri nas. Umrli so: Pečnik Cecilija, samska reva, 42 let; Brinar Anton, skromen posestnik, 82 let; Goršek Ana, žena pogrešanca, 23 let; Arlič Karel, rudar, 36 let; Kandolf Helena, bogoljubna užitarica, 67 let; Selič Jurij, dolgoletni trpin, 76 let; Šraj Anton, najstarejši mož v župniji, 90 let; Grešak Lucija, rudarjeva žena, 54 let; Kandolf Izidor, vdovec omenjene Helene, 77 let; Dornik Martin, ki je dal prvi v župniji posvetiti družino božjemu Srcu, 55 let; Grčar Anton, ki ga je že pred leti zadela kap, 67 let. Zadnji štirje so umrli v marcu, ki je o njem pregovor: brezen ima rep zavrt. Letošnji ga je imel glede vremena in pri nas glede umiranja. Otrok pa smrt ni marala. Velika udeležba pri pogrebihi je bila dokaz, da

O gamsih ni bilo sledu. Toda večkrat je zaslišal otožno mekanje z višine. Naglo si je privezal krplje in se podal hitro, kakor je pač najbolj mogel, za glasovi. Na levi, tik pod prvo Hudo pečjo, je zagledal tri mrtve gamse, ki so strmoglavili več ko dvajset klafter v globino in so bili že trdi. Ni jih mogel gledati, tako bridko se mu je storilo.

Zavil je na desno, kjer je ležal ogromen kup plaz, ki se je utrgal z Mrzlice. Tudi tu je spet našel nekaj gamsov, ki so še moleli iz snega; vsi so bili mrtvi. Bog ve, koliko jih je še bilo mrtvih na dnu plaz!

Na glas je zastokal in se stresel po vsem telesu. Kaj naj stori? Ali naj gre do bližnjih kmetov, da mu pomagajo rešiti, kar je še mogoče? Ne, to bi bilo prepozno. Preden bi do najbližnjih prišel, bi bila že noč. Bog ve tudi, če bi mu hoteli pomagati, ko je tako težavno in tako nevarno! Morda mu še celo privoščijo nesrečo?

Sam bo, kar bo mogel! Tako se je odločil in krenil dalje.

Jel je žvižgati in vabiti. Odgovorili so mu veseli glasovi, vmes pa tudi trudni in otožni. Z levih sten se je pokadilo za tropo živali, ki so polzele navzdol; z desne je prigazila druga tropa.

Za tistimi na levi se je udril sneg in jih zagrnil. Jagar je hitel k njim in jih s krepko roko eno za drugo izkopal in rešil. Zivalim je bil v očeh smrtni strah, tresle so se, toda zgodilo se ni nobeni nič. Ko so bile

so umrli bili spoštovanja vredni. Naj počivajo v miru!

Hrastnik. Dne 6. aprila je tukaj umrla blaga mati in vzgledna gospodinja g. Marija Plaznik p. d. Klembas v starosti 70 let. Položili so jo ob veliki udeležbi k zadnjemu počitku na Dragi. Pokojnica je vzgojila svoje otroke v krščanskem duhu in bila do smrti zvesta naročnica »Slovenskega Gospodarja«. Naj v miru počiva, prizadetim pa naše iskreno sožalje.

Meerbeck-Mürs. Nepričakovano nam je porabila smrt našega dolgoletnega člana tovariša Jerneja Tovornika. Umrli je v starosti 59 let. Bil je eden izmed najbolj vestnih članov; mesečnega zborovanja skoro ni bilo brez njega, pa tudi ne nobene slovenske pobožnosti. Kot zastavonoša je spremljal marsikatero našega rojaka k zadnjemu počitku tukaj v Meerbecku, pa tudi v Hochheidachu in Lintfortu. Na zadnjem našem zborovanju je bil še prav vesel,

dne 7. t. m. je šel na vrt opravljat spomladansko delo in prav ko je že skoraj končal delo, ga je zadela srčna kap in je bil pri priči mrtev. Kako je bil priljubljen pri svojih tovariših in sosedih, je pričal njegov pogreb. Pri odprtem grobu se je predsednik tovariš Lindič z ganljivimi besedami poslovil v imen Društva sv. Barbare in njegovih tovarišev. Bil je redni naročnik katoliškega časopisa, vedno je prebral vsakega »Slovenskega gospodarja« in »Rafaela«. Dcma je bil iz Kalobja. Zapušča ženo in še dve neomozeni hčerki. Njegov sin Jožef je bil tudi dalje časa naš član in blagajnik, vse do svoje preminutosti. Rajni je bil vzor naše organizacije. Zvest katoliški veri in svojemu narodu. Naj mu bo tuja zemlja lahka in naj počiva v miru božjem! Družini Tovornik pa izrekamo naše globoko sožalje! — Odbor Društva sv. Barbare.

Sv. Marija v Pušcavi. Dne 25. aprila na Markovo nedeljo, obhajamo v Pušcavi letos prvi večji romarski shod. Vabimo vse častilce Matere božje, da se tega shoda udeležijo sedaj v hladnem pomladanskem času, posebno one, ki niso prijatelji poletne vročine in radi vročine ne morejo ob poletnih shodih v Puščavo. Za vse potrebe bo dobro preskrbljeno: za dušo in telo. Zjutraj ob petih bo pričetek spovedovanja. Na razpolago bo več spovednikov. Ob sedmih bo pridiga in peti sv. maša z blagoslovom. Po sv. maši bo Markova procesija proti trgu Sv. Lovrenc in ob devetih tiha sv. maša. Dopoldne ob desetih pridiga, potem peti sv. maša z blagoslovom. Pri rani in pozni sv. maši bo darovanje za cerkev. Cerkev ima radi velikanskih popravil še precej dolga; zato prosimo, prispevajte po svojih močeh, da se dolga reši. — Letos bo v Puščavi tudi sv. birma dne 31. maja. Ob tej priložnosti bodo prevzvišeni blagoslovili novo lično kapelico pri »Puščavskih vratih«, po kateri so romarji že dolgo spraševali.

Prihova. Na občinski seji je odbor soglasno odločil, da se bo po izločitvi onega dela občine Tepanje, ki spada pod nadžupnijo Konjice, občina imenovala Prihova, in ne več Tepanje, ker se bo potem domalega kril obseg občine in fare. Sedanja občina Tepanje je nastala zadnji čas iz treh prejšnjih občin: Vrhovlje, Grušovje in Tepanje. Imenovati bi se morala že prej po fari tudi občina Prihova, ker so spadale občine Vrhovlje in Grušovje celotno v župnijo Prihova, od Tepanja pa en del. Pa prejšnjemu cerkvi nasprotnemu režimu niso nič kaj dišala imena župnij in je za novo, spojeno občino kar diktiral ime Tepanje proti volji občinskega odbora. To se bo sedaj popravilo. Pri glasovanju za sedež občine pa so se glasovi cepili. Velika večina odbornikov iz okoliša župnije in prihodnje občine Prihova je za sedež na Prihovi, manjšina pa za sedež na Križencih ob glavni cesti, kjer je tudi postajališče avtobusa. Na Prihovi je župni urad, štirirazredna šola, posojilnica, pošta, trgovina in gostilna, Križenci pa le postajna točka avtobusa. Nekateri pravijo, da so Križence na sredini bodoče občine. Pa tudi ta ugovor ne drži. Sredina bi bila na Prelogah, če bi ta razlog vse druge bolj tehtne ovrgel. Pa gledati ni na sredino, ampak na središče vseh kulturnih na-

prav, ki je pa na Prihovi. Pravijo pa, da je vas Prihova na skrajni meji prihodnje župnije. No, kaj pa zato? Koliko občin v Sloveniji ima sedeže na enem koncu občine! Pa če vsi farani hodijo v cerkev na Prihovo, če hodijo na pošto na Prihovo, če vsi njihovi otroci hodijo v šolo na Prihovo: jim tudi na občino ne bo pretežavno semkaj hoditi. V delu je pa lepa, tlakovana cesta na Prihovo, ki bo morda že letos dovršena tako, da se bo vsakdo lahko z vozom ali tudi z avtom pripeljal na Prihovo, če bi ne mogel peš priti. Na Prihovi bi mogel vsakdo, ko pride v nedeljo k sv. maši, tudi prebrati občinske razglase. Kar se tiče živinskih potnih listov, je v vseh občinah navada, da dele živinske potne liste ne samo župan, ampak tudi drugi pooblašeni občinski odborniki, razdeljeni po vsej občini. In tudi pri nas je bilo tako že do sedaj. Tudi to je treba pomniti, da imamo na Prihovi pri posojilnici železno blagajno. Posojilnični odbor bo gotovo tako prijazen, da bo sprejemal začasno večje svote občinskega denarja v to shrambo. Obenem tudi upamo, da si bomo pozidali na Prihovi dom, ki bo vzel vse pod eno streho: občino, posojilnico in mežnarijo, pa še kakaga tajnika povrhu. Sloga jači, nesloga pe tlači!

Sv. Anton v Slov. goricah. Došlo se že nismo oglašili, kakor bi nas res že sedanje deževno vreme popolnoma udušilo. Pa vendar imamo vedno kaj novega, samo mnogokrat kaj takega, da je boljše, da molčimo. To pa vendar mora širša javnost vedeti, da imamo občino preimenovali iz: Cerkevjak v občino: Sv. Anton v Slov. goricah. Ta nam je na posredovanje sedanje občinske uprave in na predlog našega rojaka in sosedu notranjega ministra g. dr. A. Korošca ugodilo kr. namestništvo z dne 20. III. 1937. Saj si je to tudi vsak širše misleči Antonjevec želel. Žalibog, da tega gotovi gospodje niso storili že takrat, ko se je snovala naša sedanja velika občina, ker s tem bi obenem občini prihranili tudi ponovne stroške. Morda so se bali imena Sv. Anton zato, ker je isti puščavnik, zraven pa še svetnik in so tako dali občini ime: Cerkevjak in pod tem imenom smo pač bili pred svetom kot nekaki popolni tužci, čeravno smo iste narodnosti in plemena, kakor naši sosedje. To bi bila prevelika krivica, če bi

zopet na nogah, so se tiščale okoli Anzana, ko da si ne vedo drugod pomoči kakor le pri njem.

Zbral je že kakih štirideset gamsov. Zdaj se je lotil še enega svojih senikov. Odgrebel ga je in nakrmil živali. Potem se je podal še za onimi, ki so čepele kje v soteskah in razpokah. Iz vej si je spletel metlo in ril z njo po snegu, da je za silo napravil nekaj stezic. Tu ali tam se mu je udril sneg in sprožil plaz, ki je pometel po bregu, da je bila cela pot za njim. Še marsikak gamso se mu je zadušil in potolkel, precej pa jih je rešil.

Preden se je stemnilo, jih je imel blizu šestdeset. Niso se ganili od njega. Ko jim je okoli koč narenil prostora in natrosil sena, se je zaprl v bajto in, ne da bi kaj pojedel, se je zvrnil po tleh in zaspal ko ubit.

Drugo jutro je bilo še lepše. Sneg se je strdil in plazov se ni bilo več bati. Jagar se je spet enkrat pošteno najedel, potem je šel še druge gamse iskat. Klical in žvižgal jim je in marsikatero žival je še našel in rešil. O malem kozliču pa ni bilo ne duha ne sluha. Kakor za ljubim človekom je žaloval jagar za njim.

Ko je vse naokoli prebredel in se ves zdelan na večer vrnil v koč, je šele prav spoznal, kaka nesreča ga je zadela. Okoli osemdeset gamsov je otel, prav toliko pa jih je izgubil. Razmišljal je in se jezil nase, da poleti ni dovolj oskrbel, kako bi gamse na zimo zavaroval.

Ali pa je morda vsa nesreča kazen božja?

Pri tej misli ga je prijala jeza na vse in v srcu je sklenil, da mu za Boga odslej ni mar nič več.

Za rešene gamse ga ni bilo skrb. Sena je imel dovolj zanje in na obronkih, kjer so plazovi pometli, se je že kazala zemlja.

Prve dni so mu bile živali zmerom za petami. Zdaj pa so se že veselo podile po bregih in prav nič jim ni bilo videti, da kaj žalujejo za tolikimi mrtvimi tovariši in tovarišicami.

Tega jim jagar ni mogel nikoli več odpustiti. Prav zares, živali nimajo srca; ljubezni in hvaležnosti pri njih ni najti.

To spoznanje ga je še bolj potrla in samota sredi te mrzle lepote sneženih gor ga je navdala s hrepenenjem po ljudeh.

Spomnil se je Špele, krčmarje na Fužini, ta bi ga sprejela z odprtimi rokami. Toda gabila se mu je zaradi strastnosti svoje. Ne, v to fužinsko močvirje nikdar več!

Druga podoba mu je vstala pred očmi, podoba lepa in čista:

Veronika!

Ali tudi to je odgnal. Čarovnica! Ujeti ga je hotela, preslepiti...

K Cenci pojde, k njej, ki mu je bila kakor mati. Rada ga ima. Ko bi le tako otročja ne bila! Vedno še ga ima ko majhnega pobiča, čeprav je že velik in mož. Zoprna mu je ta sladkava mehkužnost.

(Dalje sledi.)

Ti ljudje, ki zahajajo vsi v eno in isto kavarno v Lillieu, so za šalo kupili srečko, ki je zadela tri milijone frankov. Zgodilo se je prvič v zgodovini loterije na Francoskem, da je zadela glavni dobiček kavarniška družba.

25 letnico smrti znanega pisatelja Karla Maya so v Radebeulu na Saškem obhajali 30. marca t. l. Na grobu je govoril prvi župan mesta Dresden. Poleg velike množice ljudi se je slavnosti udeležila tudi vdova rajnega pisatelja, ki je bil zlasti med mladino znan pod imenom »Old Shatterhand«. Njegove potopisne povesti tudi slovenska mladina še rada bere in jih naroča v lepem slov. prevodu v Cirkilovi tiskarni.